

на млъкарница и сега идеше въ своята бащина, като мобилизиранъ войникъ, отъ храбрата българска войска.

Безкрайна бѣше радостта му. Презъ цѣлото време изъ пѣтя той бѣ стѣпилъ на танка, възправенъ като паметникъ, съ погледъ устременъ къмъ своя роденъ край. Всѣко кѣтче му бѣше познато тука, всѣко цвѣтче сякашъ му кимаше: „добре дошелъ“.

Възкръсваше цѣлото детство въ паметта му. Спомняше си и за злия учителъ Кириадисъ, който дупчеше езицитѣ на малкиятъ българчета — чуе ли ги да говорятъ български. Дали ще види свои близки, дали сж оцѣли другаритѣ му, ще ли го познаятъ — него, най-дебелоглавиятъ българинъ, както го наричаше гъркътъ?

— Климе! Климе! — сепнаха го познати гласове.

— Синко, чедо! — изплака немощенъ старецъ.

Въ този старецъ и въ тия гласове, Климе позна своя баща и своитѣ другари. Тѣ го сепнаха отъ унеса.

Климе скочи отъ танка, две старчески рѣще го вкопчаха като въ обрѣчъ. Младитѣ мжже го наобиколиха. Тѣ милваха дрехитѣ му, рѣцетѣ, косатѣ му. Очитѣ на войницитѣ, на тия корави войни, въоръжени до зѣби, се овлажниха. Тази човѣшкѣ картина ги покърти.

— Защо плачешъ, тате?

— Отъ радостъ, сине. Голѣма е радостта на всинца ни. Свърши робията. Новъ животъ започна.

— Двайсетъ години не сме се виждали! — говорѣха другаритѣ на Климе, трѣпнещи отъ току що преживѣното, а лицата имъ свѣтѣха като окжпани отъ дъждъ.

— Бжди мжжѣ, тате! — викна бодро Климе, грабна баща си съ дветѣ си мускулисти рѣще и го издигна нагоре. — Викай „ура“ за България!

Разхълцанъ отъ радостъ и умиление, старецътъ разтвори немощното си гърло за да извика, но гласътъ му заглѣхна въ общиятъ ревъ, който изригна като вулканъ отъ издутитѣ гърди на неустрашимитѣ бъл-

гари. Гърмогласно и страховито „ура“ раздвижи върховетѣ на дърветата, подплаши птичкитѣ и се ширна по цѣлото свободно Българско . . .

Старецътъ се олюлѣ като знаме отъ вълнение. Не можа да издържи очакваната радостъ. Безкрѣвнитѣ му устни шпѣнѣха една доловимо:

— Климе... сине... ние сме вече свободни . . .

Далече се разнасяше тържествения екъ на черковнитѣ камбани, които възвестяваха възкрѣснатата свобода.

АТАНАСЪ ДУШКОВЪ

Орлето обича живота, защото е младо, жизнерадостно и пълно съ творчески сили и енергия